

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิทธิเสรีภาพของบุคคลเป็นสิ่งที่วิวัฒนาการมาช้านาน ก่อนมีการประกาศหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ หลายๆ ประเทศได้นำมาบัญญัติรับรองไว้ในเอกสารทางประวัติศาสตร์ โดยการประกาศรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เช่น “มหากฎบัตรแมคนาคาร์ตา” ของประเทศอังกฤษได้ประกาศใช้เมื่อ ค.ศ. 1215 และ “ปฏิญญาแห่งสิทธิมนุษยชนของพลเมือง” (Declaration des droit de l'Homme et du Citoyen) ของประเทศฝรั่งเศส ซึ่งประกาศเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม ค.ศ. 1789 การประกาศอิสรภาพของประเทศสหรัฐอเมริกา (The Declaration of Independence) เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 ฯลฯ¹ และในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญของประเทศไทย มีการรับรองในเรื่องของสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้เช่นเดียวกัน อันเป็นการให้การรับรองหรือคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของพลเมืองในของแต่ละประเทศ

ประเทศไทยนับแต่ การปกครองในสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์หรือสมัยเผด็จการสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ไม่ได้เป็นสาระสำคัญที่จะนำมากล่าวอ้าง จึงไม่นำมาบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ เนื่องจากมีแนวความคิดว่า บทบัญญัติรัฐธรรมนูญเป็นเพียงข้อกำหนดหรือหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการปกครองประเทศเท่านั้น เรื่องสิทธิและเสรีภาพควรที่จะนำไปบัญญัติไว้ในกฎหมายอื่น ที่มีลำดับรองลงมาจากรัฐธรรมนูญ อย่างเช่น ในพระราชบัญญัติ จึงทำให้ประชาชนไม่ได้รับความคุ้มครองหรือรับรองในเรื่องสิทธิและเสรีภาพ²อย่างเพียงพอ ต่อมาในปีพุทธศักราช 2475 ประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครอง จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข เมื่อวันที่ 24

¹กุลพล พลวัน, พัฒนาการแห่งสิทธิมนุษยชน พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2538). หน้า 125 -126.

²วิชญ์ เครืองาม, กฎหมายรัฐธรรมนูญ พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2530). หน้า 640.

มิถุนายน พ.ศ 2475³ ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของการประกาศใช้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญฉบับแรกและอีกหลายฉบับ⁴ ต่อๆมา โดยเฉพาะในบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2492 ถือเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรก ที่บัญญัติรับรองเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้สมบูรณ์กว่าฉบับที่ผ่านมา⁵ โดยยึดถือปณิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเป็นแนวทางในการร่างโดยกำหนดให้มีการรับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลไว้ในรัฐธรรมนูญ จนกระทั่งในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2538 จะพบว่ามีการบัญญัติเพิ่มเติมเรื่องสิทธิและเสรีภาพไว้ในหมวด 3 มากถึง 30 มาตรา และในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ฉบับปัจจุบัน ถือได้ว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับแรกและฉบับเดียวที่ให้การรับรองเรื่องสิทธิและเสรีภาพไว้อย่างมาก และไม่เคยมีปรากฏมาก่อน โดยได้บัญญัติรับรองเรื่องสิทธิเสรีภาพไว้มากถึง 67 มาตรา⁶ ประกาศและมีผลใช้บังคับ เป็นรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม พุทธศักราช 2540⁷ ปรากฏโครงสร้างและกลไกแตกต่างจากที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญสมัยอดีต อันสะท้อนให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของผู้ร่าง ที่ต้องการส่งเสริมให้มีการคุ้มครองและรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเพิ่มขึ้น โดยจะครอบคลุมถึงสิทธิและเสรีภาพประเภทต่างๆ เช่น คัดค้านการเป็นทาส การมีส่วนร่วมทางการเมืองและการบริหารรัฐในทางเศรษฐกิจ การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร องค์การอิสระ ฯลฯ อีกทั้งได้กำหนดกระบวนการหรือขั้นตอนในการที่จะทำให้สิทธิและเสรีภาพความเสมอภาคของบุคคลบังเกิดผลขึ้นจริงในทางปฏิบัติ อีกทั้งมีการกำหนดเครื่องมือให้แก่ประชาชนไว้หลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดให้รัฐ

³พินัย ณ นคร, ประวัติและวิวัฒนาการของรัฐธรรมนูญในประเทศไทย : จากสมัยการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองมาสู่สมัยปฏิรูปการเมือง, วารสารกฎหมายปกครอง. เล่ม16 ฉบับพิเศษ. หน้า 212.

⁴อ้างแล้ว. หน้า 126.

⁵รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2475 (หมวด 2), พุทธศักราช 2489 (หมวด 2), (ฉบับชั่วคราว)พุทธศักราช 2490, พุทธศักราช 2517, พุทธศักราช 2521 และพุทธศักราช 2534 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2538.

⁶คณิน บุญสุวรรณ, สิทธิเสรีภาพของคนไทย (กรุงเทพฯ : บริษัท สำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด), มีนาคม 2542, หน้า (คำนำ).

⁷ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่มที่ 114 ตอนที่ 55 ก.

ต้องเคารพในสิทธิและเสรีภาพในทางสากล^๘ ซึ่งเป็นแนวความคิดในการที่จะใช้รัฐธรรมนูญลายลักษณ์อักษรเป็นเครื่องมือในการกำหนดรูปแบบการปกครองและบริหารประเทศ อีกทั้งได้กำหนดกลไกในการบริหารภารกิจของรัฐที่เป็นโครงสร้างพื้นฐาน (infra-structure) ในการจัดองค์กรบริหารของรัฐ^๙ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ จึงเป็นหน้าที่ของรัฐและองค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมราชทัณฑ์จะต้องจัดให้มีการรับรองสิทธิเสรีภาพในการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมโดยเร็ว

จากที่รัฐธรรมนูญได้ให้การรับรองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานต่างๆ ทำให้รัฐมีหน้าที่หรือภารกิจที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย อันจะรักษาไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์แห่งสิทธิเสรีภาพ ตามหลักแนวความคิดที่ว่า เมื่อมีการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพมากขึ้น การใช้อำนาจของรัฐก็น่าจะต้องถูกจำกัดลง และเมื่อใดที่มีการใช้อำนาจของรัฐต่อประชาชนมากขึ้น เมื่อนั้นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนก็จะลดน้อยถอยลง^{๑๐} ดังนั้น รัฐหรือหน่วยงานของรัฐทุกองค์กรจึงต้องตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิเสรีภาพ ซึ่งเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลหรือนักโทษเด็ดขาด ในการปฏิบัติต้องให้สอดคล้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญและหลักเกณฑ์สากล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติต่อนักโทษโดยให้ความเคารพในสิทธิเสรีภาพ ศักดิ์ศรีของความเป็น

^๘สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ศูนย์บริการข้อมูลและกฎหมาย, "สิทธิเสรีภาพและหน้าที่ของประชาชน บทบาทอำนาจและอำนาจหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภา ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 254๐", มกราคม 2541. (เอกสารเผยแพร่ภายใน). ไม่ปรากฏเลขหน้า.

^๙อมร จันทรสมบุรณ์, การปฏิรูปการเมือง คอนสติติวชันแนลลิสม์ ทางออกของประเทศไทย พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ : บริษัท หลักทรัพย์จัดการกองทุนรวมบัวหลวง จำกัด, 2537). หน้า 14.

^{๑๐}OSCAR AND MARY HANDLIN, THE DIMENSIONS OF LIBERTY (MASS : HARVARD UNIVERSITY PRESS, 1961) PP. 9-22. อ้างถึงใน ภราดร ภาควัฒน์, การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเกี่ยวกับการลงโทษ, วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิตบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531, หน้า 32-33.

มนุษย์อย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายในการแก้ไขฟื้นฟูนักโทษ ซึ่งถือเป็นภารกิจหลักของกรมราชทัณฑ์

กรมราชทัณฑ์เป็นหน่วยงานหนึ่ง ของกระบวนการยุติธรรม มีหน้าที่หลักในการบริหารภารกิจหรือบังคับโทษ(Public Function)ให้เป็นไปตามกฎหมายและนโยบายที่รัฐได้กำหนดขึ้นแก่ผู้กระทำความผิด ที่ศาลพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้วตามกฎหมายหรือที่เรียกว่า “นักโทษเด็ดขาด” ซึ่งการกล่าวถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับงานราชทัณฑ์นั้น เป็นเรื่องที่สลับซับซ้อน เช่นเดียวกับการกล่าวถึงสิทธิและเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาด เพราะสลับซับซ้อนมากกว่า อย่างกรณีของสหรัฐอเมริกาผู้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า¹¹ กระบวนการราชทัณฑ์จะประกอบไปด้วยหน่วยงานที่สลับซับซ้อนและแยกออกจากกันเป็นระดับสหพันธรัฐ ระดับมลรัฐ และระดับท้องถิ่น โดยจะแบ่งการบริหารงานเป็น งานทัณฑ์บน ทัณฑ์สถาน งานคุมประพฤติ (Probation) งานพักการลงโทษ (Parole) และงานบริการสังคม (Community Service) ฯลฯ แม้กระทั่งการกักตัวนักโทษไว้ในบ้านของตนเอง ภายใต้การควบคุมด้วยเครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์(Electronic Monitoring)¹² ฯลฯ

จากการมีหน้าที่ต้องปฏิบัติดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาแก่กรมราชทัณฑ์ในการให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาด¹³ โดยเฉพาะประเทศไทย จากรายงานของคณะอนุกรรมการการปกครอง สภาผู้แทนราษฎรที่ได้มีการศึกษาถึงสภาพความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังหรือนักโทษในเรือนจำ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ 5 มิถุนายน 2540 ปรากฏว่า กรมราชทัณฑ์กำลังประสบกับปัญหาจำนวนของนักโทษล้นเรือนจำ ทำให้นักโทษต้องอยู่กันอย่างแออัด ปะปนกัน ไม่ว่าจะแก่นักโทษประเภทใด ซึ่งมีนักโทษบางประเภทมีการตีตรวน เพราะสถานที่ไม่เพียงพอ ผลอันเนื่องมาจากการที่มีจำนวนนักโทษเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับขีดความสามารถของเรือน

¹¹ KRANT, SHELDON, CORRECTIONS AND PRISONERS' RIGHTS. ST. PUAL , MN : WEST PUBLISHING COMPANY 1998. P. 1 อ้างถึงใน CARLSON, NORMAN A. , COLLECTIONS IN THE 21 ST CENTURY : A PRACTICAL APPROACH : WADSWORD THE PUBLISHING COMPANY, 1999, P. 500.

¹² CARLSON, NORMAN A. , COLLECTIONS IN THE 21 ST CENTURY : A PRACTICAL APPROACH : WADSWORD THE PUBLISHING COMPANY, 1999, P. 500.

¹³ IBID. P. 500.

จำที่สามารถรองรับนักโทษได้เพียง 80,000 คน¹⁴ แต่นักโทษเพิ่มขึ้นถึงเดือนละ 45,000 คน¹⁵ และปัญหาด้านอื่นๆ เช่น ปัญหาด้านบุคลากร ปัญหาสถานที่คุมขัง และปัญหาด้านงบประมาณ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพและความเป็นอยู่ของผู้ต้องขัง ในการดำรงชีวิต สุขภาพอนามัย และอื่นๆ ทำให้การปฏิบัติหรือดูแลนักโทษเป็นไปอย่างไม่ทั่วถึง เพราะตามหลักสากลนักโทษยังคงมีฐานะเป็นพลเมืองของประเทศ ถึงแม้ว่าสิทธิเสรีภาพบางส่วนของนักโทษจะสูญเสียหรือถูกจำกัดจากการกระทำความผิดและถูกลงโทษตามกฎหมาย แต่นักโทษยังคงมีสิทธิเสรีภาพบางประการเหลืออยู่ ซึ่งรัฐจำต้องตระหนักถึงความสำคัญในการปกป้องคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของนักโทษหรือผู้ต้องขัง เพราะเมื่อรัฐแยกนักโทษออกจากสังคม จึงเป็นหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐ(กรมราชทัณฑ์) จะต้องจัดหาสิ่งจำเป็นที่ใช้ในการดำรงชีวิตให้กับนักโทษเด็ดขาดเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง อาหาร ที่อยู่อาศัย การทำงาน การศึกษาอบรม การรักษาพยาบาล ฯลฯ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การที่ผู้ต้องขังหรือนักโทษไม่มีความเป็นอิสระทำให้ต้องได้รับสิทธิพิเศษต่างๆ¹⁶นั่นเอง

ดังนั้น ในวิทยานิพนธ์นี้ จึงมุ่งศึกษาถึงสิทธิเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาด ตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญก่อนการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กฎหมาย กฎ ข้อบังคับ แนวทางในการปฏิบัติต่อนักโทษเด็ดขาด ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกรมราชทัณฑ์ ว่าเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร จากที่ได้มีการให้การรับรองสิทธิเสรีภาพของบุคคลไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม และเพื่อทราบถึงสภาพปัญหาที่จะเกิดขึ้น โดยจะศึกษาเปรียบเทียบกับสิทธิเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาดตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา หลักมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับปฏิบัติต่อผู้ต้องขังขององค์การสหประชาชาติ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและแนวทางปฏิบัติของกรมราชทัณฑ์ ให้สอดคล้องตามหลักสากลและเป็นไป

¹⁴สภาผู้แทนราษฎร, คณะอนุกรรมการการปกครอง , "พิจารณาศึกษาสภาพความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังในเรือนจำ", 2540. หน้า 20-21.

¹⁵ เรื่องเดียวกัน, หน้า 21 .

¹⁶กรมราชทัณฑ์, คู่มือการปฏิบัติต่อผู้ต้องราชทัณฑ์ภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญและสิทธิมนุษยชน, กันยายน 2542. หน้า 33.

ตามวัตถุประสงค์ของการลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟู และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ที่ได้บัญญัติรับรองสิทธิเสรีภาพของบุคคลหรือนักโทษ ไว้หลายๆ ประการ เช่น สิทธิเสรีภาพในชีวิต และร่างกาย สิทธิเสรีภาพในทางสติปัญญาและความเชื่อ สิทธิเสรีภาพในทางการเมือง สิทธิเสรีภาพทางสังคม และสิทธิเสรีภาพในทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้เพื่อให้การบริหารภารกิจของรัฐในด้านอบรมแก้ไขฟื้นฟูนักโทษเด็ดขาด เกิดประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลที่เป็นจริงในทางปฏิบัติ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา ประเทศและสังคมไทยสืบต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงสิทธิเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาดตามรัฐธรรมนูญก่อนปี พ.ศ. 2540 รัฐธรรมนูญปี พ.ศ. 2540 กฎหมายและแนวทางปฏิบัติ ในส่วนที่เกี่ยวกับนักโทษเด็ดขาด ว่าเปลี่ยนแปลงไปในทางใด

2. เพื่อศึกษาว่ามีการปฏิบัติต่อนักโทษเด็ดขาด โดยให้ความเคารพในสิทธิเสรีภาพศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ทั้งนี้เพื่อการปฏิบัติให้สอดคล้องกับหลักสากลต่อไป

3. เพื่อศึกษาถึงสิทธิเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาดตามรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาที่ได้มีการรับรองสิทธิของนักโทษไว้ เพื่อทราบถึงข้อดีข้อด้อย ในการที่จะนำมาปรับใช้กับการปฏิบัติต่อนักโทษของประเทศไทย

4. เพื่อประโยชน์ในการศึกษาและเสนอแนะต่อรัฐบาล ในการให้ความสำคัญต่อสิทธิเสรีภาพของนักโทษเด็ดขาดที่ขาดการเหลียวแล เพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและแนวทางการปฏิบัติให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญและหลักสากลต่อไป

1.3 สมมติฐานการวิจัย

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญหลายมาตรา ที่รับรองสิทธิเสรีภาพของบุคคลเปลี่ยนแปลงไป แต่กฎหมายและทางปฏิบัติของนักโทษเด็ดขาดยังคงเดิม

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ศึกษาเฉพาะนักโทษเด็ดขาดที่ศาลได้มีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้ว และถูกบังคับโทษซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกรมราชทัณฑ์ ไม่ได้ศึกษาถึงนักโทษที่เป็นเด็ก ผู้ถูกกักกัน ผู้ถูกกักขัง โดยจะศึกษาเกี่ยวกับเรื่องสิทธิเสรีภาพ ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ฯลฯ ที่รับ

รองไว้ในรัฐธรรมนูญก่อนปี พ.ศ. 2540 กับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ตลอดจนการปฏิบัติของราชทัณฑ์ ข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำขององค์การสหประชาชาติ และบทบัญญัติรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ตามความเหมาะสม

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

เป็นการศึกษาวิจัยเอกสารเป็นหลัก โดยศึกษาจากรัฐธรรมนูญของไทย กฎหมาย กฎ ระเบียบปฏิบัติในปัจจุบัน ประกอบกับหนังสือ ตำรา บทความ วารสาร และรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา เอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ซึ่งได้มีการเข้าพบผู้ที่เกี่ยวข้องของกรมราชทัณฑ์ อาทิเช่น ผู้เชี่ยวชาญ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปฏิบัติการ ผู้อำนวยการฝ่ายนิติการ ผู้อำนวยการฝ่ายต่างประเทศ เพื่อทราบข้อมูลและขอเอกสารอันเป็นประโยชน์ในการศึกษา จากนั้นได้นำข้อมูลที่ได้มา ทำการศึกษาวิเคราะห์เรียบเรียงเพื่อการเขียนวิจัยต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสิทธิ เสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของนักโทษเด็ดขาด ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญและกฎหมาย อันจะเป็นประโยชน์ในการศึกษา และต่อผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง

2. เพื่อเป็นแนวทางให้สังคมยอมรับและทราบถึงสิทธิเสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของนักโทษเด็ดขาด ที่มีการรับรองตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย อันสอดคล้องกับหลักสากล ในการได้รับการปฏิบัติอย่างมีเมตตาธรรม ในฐานะพลเมืองของประเทศสืบต่อไป

3. เพื่อกระตุ้นเตือนให้รัฐและทุกองค์กรในสังคม ได้ตระหนักถึงคุณค่า ศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ของนักโทษในฐานะที่เป็นพลเมืองของประเทศ ว่ายังมีสิทธิเสรีภาพ และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ในการที่จะได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพ และยุติธรรม ทั้งนี้เพื่อให้นักโทษเหล่านั้นสามารถกลับมาดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข และไม่เป็นการละเมิดบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

4. เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย และแนวทางในการปฏิบัติต่อนักโทษเด็ดขาด เพื่อสอดคล้องตรงตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ในเรื่องสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ในการที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างมีเมตตาต่อไป